

ning — det er jo ikke hver Dag, det falder i en Ministers Lod at udsende et Opus som dette —, skal jeg tage Hensyn til det ærede Medlems Henstilling.

Det ærede Medlem fremkom med en anden Henstilling, nemlig den, at man skulde tage et Forbehold ved Besættelsen af de Embeder, hvis Indehavere skulle have Erstatning for Indtægter, der bortfalde som Følge af dette Forslag, saafremt saadan Besættelse sker, inden Afløsningsloven er vedtagen. Det er noget, vi agte at gøre, og som jeg i Overensstemmelse med det ærede Medlem finder ganske rigtigt.

En anden Henstilling fra det ærede Medlem stiller jeg mig noget mere tvivlende overfor; det er den angaaende Hesteafgiften. Jeg kan godt indrømme ham, at det er en mindre heldig Afgift; den lader sig ikke forsvare med Grunde af teoretisk Natur, ikke paa anden Maade end saa mange andre gamle Afgifter med, at den er der nu en Gang. Det er et Forsvar, som i Praksis ofte viser sig at kunne holde Generationer igennem, men som teoretisk set ikke er synderlig stærkt. Men skønt jeg indrømmer det ærede Medlem, at det er en uheldig Skat, og ogsaa kan være enig med ham i, at vi bør have Opmærksomheden henledt paa ved gunstig Lejlighed at faa den afskaffet, kan jeg dog ikke indrømme, at denne Lejlighed er heldig eller naturlig dertil. Derved komme vi nemlig ganske ud over Rammen for nærværende Forslag. Her er jo Tale om Grundbyrder, i det væsentlige opstaaede som Følge af et forsvundet Godsforhold, men derimod ikke om Afgifter, der ikke knytte sig til faste Ejendomme. Jeg mener altsaa ikke, det naturligt kan komme ind under denne Lovs Rammer, men kan i øvrigt være enig med det ærede Medlem i hans Betragtning af denne Afgift.

Det Andragende, det ærede Medlem omtalte, har jeg allerede udtalt mig om. Jeg har sagt, at de Bemærkninger, som ere fremkomne fra ærede Kritikere af Forslaget her i dette Ting, hvilke Bemærkninger delvis genfindes i det Andragende, det ærede Medlem hentydede til, skulle, for saa vidt de ikke allerede ere omtalte og imødegaaede i Kommissionsbetænkningen, blive tagne under fornøden Overvejelse.

Endnu kun et Par Bemærkninger om Sagens videre Gang. Jeg anser det for ganske heldigt, at dette Forslag ikke bliver til Lov i Aar, hvad jeg heller ikke

har ventet. Det har ikke været muligt at fremkomme med det før paa et sent Tidspunkt, og desuden tror jeg, at Forslaget griber saa stærkt ind i en Mængde lokale Forhold og beskæftiger den interesserede Del af Befolkningen i de forskellige Egne af Landet saa meget, at det er rimeligt og billigt at give de vedkommende en passende Tid til at fremkomme med de Oplysninger og Henstillinger, de maatte finde Anledning til, overfor det Udvalg, som nu vil blive nedsat, og overfor Regeringen. Jeg har modtaget forskellige Henvendelser angaaende denne Sag, og det bedrøver mig at maatte sige, at disse Henvendelser ikke alle have været prægede af Tilfredshed med det betydelige Offer, Staten her er villig til at bringe. Nogle af de interesserede have været utilfredse og have ment, at de bleve haardt behandlede ved dette Forslag. Naar jeg saa har drøftet Sagen med dem, har jeg til min Forbavselse erfaret, at de mente at ligge inde med Oplysninger og Dokumenter, som efter deres Mening ikke have været tilbørligt drøftede i Kommissionen, og som denne endogsaa efter deres Sigende slet ikke skal have kendt, men som alligevel maatte anses for at være af afgørende Betydning for en rigtig Opfattelse af Sagen. Jeg tror nu, dette maa bero paa en Misforstaaelse. Men naar de paagældende mene at have saadanne Trumfer paa Haanden, som endnu ikke ere spillede ud, er det rimeligt og billigt at give dem Lejlighed til at fremkomme med dem. Det maa jo ikke glemmes, hvad det er, hele dette Forslag tilsigter. Der er for Regeringen ikke nogen som helst anden rimelig Grund til at fremsætte det end netop Ønsket om at rydde gamle Misforstaaelser, gammel Følelse af Forurettethed ud af Verden. Derfor er det ogsaa rigtigt, at vi fremme Forslaget paa en saadan Maade, at de vedkommende faa Lejlighed til at lægge alt frem, hvad de mene at have til Forklaring og Bevisliggørelse af deres formentlige Rettigheder. Jeg tror netop, et Forslag af denne Art skal have sin Tid, og jeg vilde ikke anse det for heldigt, om det blev forceret igennem i den sidste Maaned af en Rigsdagssamling. Derimod kan jeg godt være enig med det ærede Medlem fra Bornholm (Maegaard) i, at det vilde være heldigt, om Forslaget til Efteraaret kunde fremkomme saa hurtigt som muligt og saa blive underkastet en hurtig Behandling. I den mellemliggende Sommer vil man da faa Lejlighed til at